

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

VALPY, FIONA

Labirintul de chiparoși / Fiona Valpy ; trad. și note: Andrei

Covaciu. - București : Bookzone, 2023

ISBN 978-630-305-173-4

I. Covaciu, Andrei (trad. ; note)

821.111

Redactor: **Justina Ene**

Grafician copertă: **Sebastian Ruse**

Tehnoredactor: **Anca Marisac**

THE CYPRESS MAZE

Copyright © 2023 Fiona Valpy Ltd.

All rights reserved.

© Bookzone 2023, pentru prezenta ediție

Toate drepturile rezervate pentru limba română.

Nicio parte a acestei lucrări nu poate fi stocată

sau reprodusă fără acordul editurii.

Editura Bookzone

Șoseaua Berceni nr. 104, sector 4, București

Comenzi și informații:

Telefon: +40 774 091.579; +40 770 584.429

E-mail: office@bookzone.ro

www.bookzone.ro

Fiona Valpy

Labirintul *de* chiparoși

*traducere din limba engleză și note de
Andrei Covaciu*

Bookzone
BUCUREȘTI, 2023

Capitolul 1

Tess - 2015

Ți-ar plăcea la nebunie locul acesta.

Iată primul gând care îmi trece prin minte în timp ce privesc valea care se deschide în fața mea. În spatele meu, praful plutește prin aerul nemișcat în vreme ce taxiul se face nevăzut pe drumul străjuit de chiparoși, îndreptându-se către porțile din fier forjat care marchează intrarea proprietății, înainte de a ajunge la autostradă și a se întoarce la Florența.

Lumina înserării scaldă peisajul toscan în nuanțe aurii, ultimele raze ale soarelui mângâind lanurile de grâu pârguit. Pe dealul din depărtare o altă linie, în zigzag, de chiparoși, se întinde asemenea unui tighel urcând spre un crâng ceva mai haotic de stejari.

Tu ai fi stat aici lângă mine, în tăcere, și m-ai fi luat de mână, ascultând țârâitul cicadelor compunând o simfonie în discant și cercetând dispunerea formelor de relief. Ochiul tău de cartograf ar fi observat valea largă – mult mai largă decât pârâul firav care o străbate – precum și pantele erodate ale dealurilor aflate dincolo de aceasta. Mi-ai fi spus – în loc să fi citit eu însămi în ghidul cumpărat din aeroport – că această regiune este cunoscută sub numele de Crete Senesi.

LIBRIS | We know
BOOKS

Îți pot auzi glasul. Și, spre marea mea surprindere, acesta este chiar al tău, nu cel robotic, sintetizat, pe care ai fost nevoit să-l folosești în vreme ce boala îți paraliza corzile vocale, ci timbrul tău calm, adânc, atât de serios atunci când vorbeai despre munca ta și atât de dornic să dezvăluie căldura umorului tău atunci când te relaxai.

Vezi acele coame golașe, argiloase, care marchează marginile văii? Au fost declarate zonă protejată specială, îmi spui tu. Este un mediu incredibil de fragil, în pofida faptului că totul este atât de verde împrejurul nostru.

Glasul tău pare atât de real încât mă întorc să văd dacă nu cumva te afli lângă mine, dar rezist tentației, știind că gestul meu ar risipi magia. Nu există nimic acolo, știu asta, doar peretele vilei și un gard viu frumos îngrijit.

Cercetez cu privirea peisajul care se întinde în fața mea cale de mai mulți kilometri. Dacă te-ai fi aflat aici, ți-ai fi întors chipul spre contururile încețoșate ale Monte Amiata, muntele aflat în depărtare, spre vest, și mi-ai fi atras atenția că masivul acela adormit este de fapt un vechi vulcan. Ochii ți-ar fi sticliti în vreme ce mi-ai fi vorbit despre plăci tectonice și zone de abducție², despre râurile de lavă fierbinte și despre incredibilele forțe care au creat toate pietrele aflate de jur împrejurul nostru, apoi ai fi plănuit o călătorie la izvoarele geotermale aflate la doar câțiva kilometri și care stau mărturie faptului că pământul pe care călcăm nu este niciodată atât de solid pe cât pare.

O boare ușoară îmi mișcă zulfii răzlețiți din cocul încâlcit, gădilându-mi părțile laterale ale gâtului. Închid

² Abducția are loc adesea în cazul în care o placă tectonică mică este prinsă între două plăci mai mari, cu crusta (atât arcul insular, cât și cel oceanic) sudându-se pe un continent adiacent. Când două plăci continentale se ciocnesc, abducția scoarței oceanice dintre ele este adesea o parte a orogenezei rezultate.

ochii preț de o clipă și îmi imaginez că de fapt ar fi răsuflarea ta. Îmi ridic bărbia, dorindu-mi mai mult, tânjind după atingerea buzelor tale, însă mișcarea risipește fragila vrajă, iar tu dispari din nou.

Adunându-mi puterile, îmi ridic bagajele și mă întorc cu fața spre vilă. Pereții ei zugrăviți în ocru par să oglindească lanurile de grâu în vreme ce obloanele ferestrelor sunt vopsite în nuanța verde-închis a chiparoșilor, asortându-se cu peisajul compus din dealuri și copaci. Dar există și o anumită eleganță a locului, mâna omului făcându-se remarcată în cele câteva trepte din piatră ce duc spre ușă și în ornamentele frumos cioplite, înșirate de-a lungul balustradei care se întinde pe toată lungimea părții din față a casei. Îmi vine să scot aparatul de fotografiat și să immortalizez totul, gândindu-mă deja cum să înrămez pozele. Voi avea însă timp pentru așa ceva mai încolo. Nu mi se pare potrivit să încep să fotografiez locul înainte de a-mi anunța prezența.

Bat la ușă și zgomotul se răspândește în ecou. Nu primesc niciun răspuns, însă domnișoara Crane îmi spusese într-unul dintre e-mailuri că s-ar putea să se afle în grădină și că ar trebui să o caut acolo. Urmez poteca pietruită către partea din spate a vilei, complet nepregătită pentru ceea ce mă așteaptă acolo.

În lumina domoală a înserării, grădinile îngrijite mă fac să-mi pierd răsuflarea. Liniile precise ale gardurilor vii care își aruncă lungile lor umbre peste iarba pârlită de soare sunt cumva echilibrate de lămâii plantați în niște vase uriașe de teracotă și de cascadele de mușcate roșii care se revarsă din niște urne din piatră bogat ornamentate. Dincolo de gardul îndepărtat, terenul urcă ușor călăuzindu-ți privirea spre o zonă a grădinii mai puțin îngrijită.

Acolo, o pergolă din lemn năpădită de glicină oferă o clipă de răgaz celor care doresc să se adăpostească de

soarele toscan. De-o parte și de alta se zăresc straturi curbate, pline de tufe de lavandă purpurie, în vreme ce niște flori albe par să dănțuiască, asemenea unor aripi de fluturi, deasupra lor. Brumărele punctează din loc în loc straturile, conferindu-le o anumită rigurozitate, în vreme ce frunzele de tutun își răspândesc parfumul ademenind în îmbrățișarea lor amețitoare fluturii de noapte. În stânga, abia vizibilă în fața unui crâng de stejari înalți, poteca se bifurcă, oprindu-se în dreptul unui șir des de chiparoși toaletați. Copacii par impenetrabili, amenințatori, făcându-mă să mă întreb de ce se află acolo – un drum brusc înfundat, aflat într-un peisaj altminteri cuprinzător. Îmi îndepărtez din instinct privirea, îndreptându-mi-o din nou spre grădina întinsă. Poteca mărginită cu tufe de lavandă se încheie în dreptul unui pavilion năpădit și el de glicină. Sub acoperiș se zărește o bancă din lemn îndreptată cu fața spre colinele aflate dincolo de grădină. Sunt nenumărate și se întind, stratificate, trecând de la nuanțe de albastru la mov și devenind, spre orizont, cenușii.

Deodată își face apariția o siluetă înaltă, ușor adusă din spate, străbătând fără grabă poteca grădiniilor îndepărtate, cea lăsată să crească în semisălbăticie. Clipesc de câteva ori ca să mă asigur că nu am vedenii. Cu salopeta ei lungă și pălăria de paie cu boruri largi, pare o relicvă a anilor 1900. Într-o mână cară un coșuleț, iar în cealaltă, o pereche de foarfece de grădinărit cu care îngrijește tufe de trandafiri, tăind capetele florilor ofilite. În clipa în care mă zărește, ridică foarfecele în semn de salut.

– Ah, aici erai, Tess. Ce mai potriveală! Tocmai terminam ce aveam de făcut aici. Am tăiat câteva fire și pentru masa ta din cabană.

Vorbește în stilul crainicilor BBC de la începuturile radioului, cu o pronunție bine strunită – ușor afectată

de o umbră de accent scoțian – care îmi creează impresia că am călătorit în timp printr-o gaură de vierme și am nimerit cândva prin anii 1940. Stilul în care formulese textele e-mailurilor fusese același – fiecare mesaj semănând cu o scrisoare –, iar limbajul, precis și reverențios. Însă în pofida pedanteriei lingvistice, gesturile ei sunt prietenoase și relaxate în vreme ce își vâră foarfecele într-un buzunar al salopetei, întinzându-mi apoi o mână, strânsoarea acesteia fiind surprinzător de puternică pentru o persoană în vârstă și în pofida faptului că degetele îi sunt încovoiate și noduroase din pricina artritei.

Beatrice Crane este o fostă colegă de școală a bunicii mele, ambele femei trimise cu foarte mulți ani în urmă la un internat scoțian destul de auster de lângă Marea Nordului, bunica fiind cea care îmi organizase escapada în Italia. Presupun că-și dăduse seama că mă chinuiam să-mi revin după dispariția ta, sufocată cum eram de excesiva purtare de grijă a familiei. Încercasem să nu-mi manifest durerea de față cu ei, însă o vedeam în fiecare zi reflectată pe chipurile lor în vreme ce se străduiau – cu atâta râvnă și dragoste – să mă sprijine. Își făceau griji pentru mine, dar această grijă era un fel de povară suplimentară, iar eu mă forțam să zâmbesc de dragul lor, să particip la plimbări, la ieșirile în oraș și la prânzurile duminicale, la toate acele distracții bine intenționate prin care încercau să mă scoată din izolare și să-mi abată atenția de la doliu. Problema era că fiecare membru al familiei constituia pentru mine încă o amintire a faptului că tu nu mai erai printre noi. Ar fi trebuit să te afli de cealaltă parte a mesei atunci când mama insista să-ți pună mai multă budincă în farfurie. În timpul plimbărilor m-ai fi ținut de mână, degetele tale strângându-le ușor pe ale mele, în felul acesta spunându-mi cât de mult mă iubești, chiar dacă în același

timp ai fi vorbit cu tata despre rugbi. Ai fi descris geografia locului în vreme ce am fi urcat dealul din spatele casei. Adoram felul în care te pricepeai să explici formele de relief, spunându-ne cum au fost formate și modelate, de-a lungul mileniilor, de foc, gheață, râuri și oameni. Pentru mine o hartă era pur și simplu o foaie de hârtie bidimensională; pentru tine era mai mult decât meseria ta – era lumea reală, vie, însuflețită, pe care o puteai ține în mână.

Bunica mea, care la cei nouăzeci și patru de ani ai ei încă are o minte-brici, așa cum a avut-o dintotdeauna, și-a dat seama cât de greu îmi este. Sau poate că pur și simplu a trăit suficient de mult și a suferit la rândul ei destul ca să înțeleagă și suferința nepoatei. Părea să știe că lucrul de care aveam nevoie nu era ceea ce îmi putea oferi familia. Eu tânjeam după spațiu, liniște și pace, după luxul de a nu trebui să-i protejez pe cei dragi de insuportabila suferință provocată de pierderea ta în urma acelei boli nemiloase. Nu știu dacă bunica a fost cea care a luat legătura cu fosta ei colegă de școală. Poate că Beatrice Crane i s-a plâns într-una dintre scrisori că nu mai poate șofa și că găsea deosebit de frustrant faptul că rămăsese izolată în Villa delle Colombe. În tot cazul, cele două au urzit un plan și au făcut aranjamentele necesare, de cum m-am arătat dispusă, ca să-mi petrec câteva luni în Italia în calitate de companion al domnișoarei Crane, pe care urma să o duc cu mașina la cumpărături ori de câte ori ar fi fost nevoie.

Ceea ce m-a făcut în cele din urmă să accept – de parcă o vacanță lungă în Toscana nu ar fi fost o ofertă suficient de atrăgătoare – a fost felul în care domnișoara Crane mi-a descris condițiile de cazare. Părând să se scuze, mi-a scris că ea trăia într-o aripă a vilei principale, dar că proprietatea mai includea și o căbănuță care îmi stătea la dispoziție. Când am citit asta, mi-am ridicat

privirea de pe ecranul laptopului și am început să mă uit la înghesuita cameră de zi a apartamentului nostru din Southampton, casa pe care ne-o cumpăraserăm cu o grămadă de ani în urmă ca să fim aproape de birourile Ordnance Survey³. O întreagă cabană numai pentru mine! Dar nu la soarele din Italia și la peisajele toscane mă gândeam eu, ci la faptul că urma să trăiesc într-un loc în care ție nu ți se simțea lipsa. Un loc în care încăperile nu îți evocau absența, în care nu aș fi întâlnit la tot pasul lucruri care să mă facă să tresar amintindu-mi de tine – sau mai degrabă de pierderea ta – ori de câte ori aș fi făcut patul sau aș fi luat o cană din bufet. Acum aș fi putut închide ușa casei, luându-mi coada la spinare și lăsând în urmă acele încăperi în care ne-am luptat atât de multă vreme cu boala cumplită care te măcina câte puțin în fiecare zi. În care lumea mea și a ta se contopiseră atât de mult încât, în cele din urmă, nu ne mai rămăseseră decât cei patru pereți și acel talmeș-balmeș compus din medicamente și dispozitive medicale. Cele din urmă ne permisese să te ținem acasă vreme de câteva luni în plus, apoi câteva săptămâni în plus, apoi doar o zi, până când asistenta medicală ne-a spus, cu delicatețe, că era prea mult pentru noi, sugerând că sosise vremea să...

Așa că, înainte de a începe să mă gândesc la toate motivele pentru care ar fi trebuit să rămân în Anglia, am apăsat pe butonul „Reply” și am scris că îmi voi rezerva zborul peste o săptămână, așa cum mi se sugerase.

În vreme ce stau în grădină, în prima seară petrecută în Italia, am senzația că apartamentul acela din Southampton se află la celălalt capăt al lumii. Continuând să țină în mâini coșul și foarfecele de grădinarit, domnișoara Crane mă conduce spre vilă arătându-mi *limonaia*

³ Ordnance Survey – numele Agenției Naționale de Cartografie a Marii Britanii, echivalentul Centrului Național de Cartografie din România.

de lângă bazin, un fel de seră în care lămâii plantați în vase de teracotă sunt feriți de chiciură pe timpul iernii. Într-o zonă a peretelui aflat deasupra geamurilor serei se află o serie de mici firide formând columbarul în care sălășluiesc porumbeii ce au dat numele vilei. Gazda îmi arată o ușă lăturalnică, discretă, aflată la capătul aripii de vest a vilei – intrarea în apartamentul ei – înainte de a mă zori printr-o colonadă aflată lângă peretele înalt din piatră.

Pășim într-o curte întinsă, mărginită pe două părți de niște grajduri în forma literei „L”. Prin jumătatea de sus a ușilor observ că acestea sunt goale.

– Pe vremuri, aici își ținea caii Francesca, îmi spune domnișoara Crane fluturând din mână. Evident că toți au fost rechiziționați în timpul războiului...

Mă conduce pe sub o altă colonadă, aflată la capătul curții, spre o alee pavată cu pietre de râu. Privesc peisajul, iar ea comentează:

– Impresionant, nu-i așa? Tot ce vezi – câmpurile, dealurile și pădurile, până hăt, la orizont – totul ține de această moșie.

Un miros apetisant de usturoi prăjit se strecoară prin ușa deschisă a unei case de țară acoperite cu olane roșii, ai cărei pereți vechi cu stucaturi se cojesc din loc în loc.

Aici locuiesc Giovanni și Vittoria, spune domnișoara Crane, fluturând din nou din mână. Bărbatul este grădinarul, iar ea îmi dă o mână de ajutor cu întreținerea vilei. Îi vei cunoaște mâine.

O cărare prăfuită coboară panta dealului și mă poartă de-a lungul moșiei, până la o cabană micuță din piatră. Cu pereții nefinisați și olanele atinse de licheni pare să facă parte din peisaj la fel de mult precum pământul pietros pe care a fost înălțată. O *loggia* de

piatră se întinde în fața casei, umbrind dalele terasei aflate puțin mai jos, în vreme ce o viță-de-vie bătrână stă încolăcită în jurul unuia dintre stâlpi, întinzându-și frunzele în lumina soarelui.

Împingând vechea ușă de lemn, domnișoara Crane îmi face semn să intru. Trec pragul pășind în bucătăria răcoroasă și umbroasă. Nu zăresc decât o sobă de gătit și o chiuvetă, un bufet pictat și o masă din lemn de brad rindeluit ce este înconjurată de scaune cu spetezele făcute din niște tije asemănătoare unor fusuri. Într-un colț se mai zărește un fotoliu confortabil așezat lângă o sobă înnegrită de fum, inutilă în timpul verii, însă probabil un cotlon foarte primitiv, îmi imaginez, atunci când vânturile toamnei preschimbă terasa într-un loc mai puțin îmbietor.

– Dormitorul tău se află la etaj. Iar baia este imediat alături. Eu voi pune florile astea într-un vas cu apă, apoi te voi lăsa să te cazezi, spune domnișoara Crane luând un vas de lut din bufet și umplându-l cu apă de la robinet.

Începe apoi să aranjeze florile aduse în coșuleț. O privesc preț de o clipă, impresionată de frumusețea chipului ei, în vreme ce așază fiecare fir la locul lui. Degajă un aer de seninătate, trăsăturile ei fiind puse în evidență de ultimele raze ale soarelui care se strecoară prin fereastra bucătăriei. O broșă mică din aur, având forma unei flori încă nedeschise, sclipește agățată de salopetă, în dreptul inimii, iar părul ei este imaculat, precum trandafirii albi pe care îi ține în mână. Dar îndărătul calmului aparent mai există ceva – o tristețe la fel de adâncă și de întunecată precum umbrele din spatele ei. Am senzația că am pășit într-o pictură *chiaroscuro* realizată de Tițian sau de Tintoretto. Simt cum mă mănâncă degetele să imortalizez scena într-o fotografie.

Când aranjamentul floral compus din trandafiri, nu-mă-uita și lămâiță arată așa cum își dorește, îl așază pe mijlocul mesei, de unde își va răspândi prin încăpere parfumul dulce.

— Crezi că merge? întrebă ea făcând un gest larg cu mâna în vreme ce eu îmi duc bagajele spre dormitorul de sub acoperiș.

— Este perfect.

Nu mi-am dat seama cât am fost de tensionată, însă după ce îmi las bagajele pe podea și așez cu grijă pe pat cutia grea în care se află aparatul de fotografiat și lentilele, am senzația că mă descotorosesc în același timp de o parte din povara pe care am purtat-o pe umeri vreme îndelungată – foarte îndelungată.

— Vă sunt atât de recunoscătoare, domnișoară Crane, pentru că ați acceptat să mă găzduiți.

Mă apucă cu degetele ei osoase de braț și îmi zâmbesc, trăsăturile feței ei contractându-se în câteva cute adânci.

— Ai face bine să-mi zici Beatrice, draga mea, de vreme ce vom fi vecine. Și este o adevărată plăcere să te știu aici.

Ochii ei albaștri, penetranți, contrastează cu pielea arsă de soare și punctată cu lentigo.

— Mi-a părut nespus de rău când am auzit ce s-a întâmplat cu soțul tău...

Clatin din cap, poate puțin prea scurt, iar ea pare să înțeleagă reținerea mea de a discuta despre acest subiect. Mă strânge ușor de braț, apoi continuă:

— Știi, teribil ce-mi aduci aminte de bunica ta. Draga de Philly, ce prietenă de nădejde a fost ea pentru mine în toți acești ani.

Se întoarce brusc făcându-mă să mă întreb dacă nu cumva ca să-și ascundă emoțiile care au năpădit-o pe neașteptate. Chiar dacă locuiește într-o vilă așezată pe-o gură de rai, probabil se simte foarte singură în locul acesta în care trăiește de atât de multă vreme. Bunica mi-a spus că o mai ajută bătrânul grădinar și soția acestuia, care au grijă de casă și de terenul din jur, însă altfel domnișoara Crane trăiește probabil destul de izolată, și aceasta din pricina unei combinații de neajunsuri ce țin deopotrivă de geografie și de vârstă. Mă întreb de ce trăiește aici singură, numărându-și anii senectuții, în loc să se întoarcă în Marea Britanie sau să-și găsească un apartament în oraș, unde ar avea parte de mai mult ajutor. Pare însă capabilă să-și poarte de grijă și hotărâtă să rămână aici, și probabil preferă să locuiască la țară. Poate compania mea îi va fi suficientă ca să umple golurile din viața ei – pentru următoarele câteva luni, cel puțin.

Scoate o batistă din buzunarul salopetei și își suflă nasul sonor, apoi îmi arată frigidierul ticsit cu mezeluri și brânzeturi. Zăresc acolo și o sticlă de vin.

— Găsești pâine în vasul de lut și niște struguri în bolul de acolo. Suficient pentru început. Poate mâine vom merge cu mașina în târg ca să-ți cumperi tot ce mai crezi că ai nevoie, iar eu îți voi arăta împrejurimile. Există și o grădină de zarzavat de unde îți poți lua roșii și salată ori de câte ori ai nevoie. Anul ăsta avem zucchini și ardei grași cu ghiotura.

Stabilim că mă voi prezenta la vilă a doua zi dimineață, la ora zece, apoi mă lasă să mă cazez. Despachetez bagajele, stivindu-mi hainele în dulapul vechi aflat în colțul dormitorului și punând busola ta pe mica noptieră de lângă pat. O iau cu mine peste tot, probabil în speranța că mă va ajuta să mă orientez în vreme ce plutesc în derivă pe oceanul propriei suferințe.

În vreme ce stau la mica masă din fier forjat de pe terasa de sub *loggia*, privind cum paharul cu vin rece din fața mea se îmbrobonește, privesc soarele cum apune dincolo de Monte Amiata. Pentru prima oară după multe luni simt cum o senzație de calm mi se strecoară în membre. Îmi privesc mâinile și observ că degetele mi-au rămas, ca de obicei, strânse-pumn. Fără grabă, unul câte unul, le permit să se relaxeze în vreme ce apusul atenuază contururile dealurilor, iar ultimele rândunici se retrag în cuiburile lor făcute pe sub streșini.

Capitolul 2

Tess – 2015

În dimineața următoare, îmi prepar o ceașcă de cafea și ies din casă, atrasă de soarele abia răsărit și de noutatea zilei. Refac drumul pe care Beatrice Crane mi l-a arătat în seara precedentă, străbătând colonada și revenind în grădină. Încă este devreme, iar locul pare să-mi aparțină, oferindu-mi ocazia să-l explorez mai bine. Îmi imaginez că tu pășești alături de mine în vreme ce mă apropiu de *limonaia*. Ușa cu geamuri de sticlă mată este deschisă, clanța din fier forjat mișcându-se fără zgomot în vreme ce o apăs pășind apoi în seră. Ferestrele sunt lăsate deschise, însă în interior căldura a început deja să se ridice. Sunt sigură că până la prânz locul acesta se va preschimba într-un cuptor. Podeaua este pavată cu niște dale în formă de stele albastre și albe, altminteri spațiul este destul de gol, dacă ignori vraful de perne aruncate într-un colț. Par să aparțină celor două șezlonguri de lângă bazin, un loc în care presimt că voi fi tentată să mă tolănesc mai târziu.

Tălpile sandalelor mele lovesc ușor dalele de teracotă care înconjoară bazinul în vreme ce trec de ultimii lămâi plantați în vase și prin *terraza*. Aceasta este partea clasică a oricărei grădini italiene. Pe lângă glastrele

rectangulare cu mușcate stacojii care o mărginesc, paleta coloristică a florilor este redusă la câteva nuanțe de verde și alb, contururile geometrice ale gardurilor vii oferind un formalism afectat, potrivit cu arhitectura vilei. Gorunii înalți crescuți de-o parte și de alta a casei o apără de căldura verii în vreme ce flori albe de plumbago se revarsă dintr-o urnă de piatră cioplită, formând un nor moale în centrul geometric al grădinii. Într-un colț, un fir de apă se varsă discret într-un fel de troacă din piatră năpădită de licheni, în care un nufăr singuratic e pe cale să-și desfacă petalele în soarele dimineții.

Privește, îți spun știind că și tu te-ai minuna văzând perfecțiunea locului.

Pe mine însă mă atrage partea mai puțin îngrijită a grădinii. Seara trecută nu am reușit să o văd prea bine pe când mă străduiam să mă obișnuiesc cu noile împrejurimi, dar îmi amintesc bine poteca aceea care se oprește brusc în peretele verde-negru compus din crengi de chiparoși, ce a reușit să mă nedumerească. Mi se păruse ceva nepotrivit în abundența aceea horticolă, dat fiind că bloca priveliștea care se putea zări din toate celelalte laturi ale grădinii.

Nu are niciun sens, te aud spunând. Tu ce crezi?

Încă ținând în palme ceașca de cafea, refac drumul străbătut în ajun prin deschizătura din gardul viu, apucând-o după bifurcație spre stânga, pe poteca de sub stejari.

Când mă uit mai bine, îmi dau seama că, pentru a forma pereții denși ai unui labirint, chiparoșii au fost toaletați cu multă grijă. Este imposibil să-i deslușești tiparul, întrucât labirintul se află pe cel mai înalt dâmb din grădină. Descopăr o cale îngustă de acces într-unul dintre colțurile acestuia, lăsând lumina soarelui în urmă în vreme ce pășesc pe o potecă întunecată. O urmez cale de câțiva pași, însă curând ajung într-un loc din care

drumul se bifurcă. Mă uit în urmă, aproape așteptându-mă să te zăresc acolo. Doar că între timp tu ai plecat, iar sentimentul de singurătate mă copleșește din nou.

Un fior de teamă mi se strecoară până la ceafă în clipa în care îmi dau seama că nu mai găsesc deschizătura prin care m-am strecurat înăuntru. Umbrele aruncate de chiparoși sunt negre precum cerneala, formând un fel de atmosferă crepusculară, deși sunt conștientă că, dincolo de aceste crengi există lumină, căldură și o grădină plină de flori. Cortina de crengi însă pare să se strângă în jurul meu, dându-mi senzația că, dacă aș mai face un pas, în orice direcție, labirintul m-ar înghiți și eu nu aș mai reuși niciodată să ies din el. Îmi dau seama că mâna în care țin ceașca de cafea a început să-mi tremure. Îmi dau un fel de ghiont mintal, spunându-mi să nu fiu ridicolă. Doar că în continuare nu mă îndemn să fac încă un pas în adâncimea labirintului, către potecile acelea întortocheate. Trag aer în piept ca să mă calmez, apoi mă răsucesc pe călcâie și mă îndrept spre locul prin care am intrat, gândindu-mă să o întreb mai târziu pe Beatrice Crane ce e cu labirintul acesta și s-o rog să mă învețe cum să-l străbat.

Ies din labirint clipind des din pricina luminii care se revarsă dincolo de pereții formați din crengi de chiparoși, apoi mă uit la ceas. Este aproape nouă, iar căldura soarelui a devenit deja supărătoare. Trebuie să revin la cabană, să strâng vasele folosite la micul-dejun și să mă dichisesc înainte de a mă întâlni cu Beatrice la vilă, peste o oră.

În momentul în care mă grăbesc să străbat *terrazza*, aud niște glasuri. Abia dacă o ruș pe italiană – suficient cât să mă descurc într-un magazin sau restaurant –, iar urechile mele asociază această limbă cu nerăbdarea chiar și atunci când cineva comandă o înghețată. Aud glasul agitat al unei femei, deși nu pot înțelege tot ce